

Occidental puisse être accepté comme thaï, et il sera intéressant d'observer ce qu'il adviendra à l'âge adulte des enfants franco-thaï, et plus généralement des enfants nés des mariages mixtes entre des Thaï et des Occidentaux, dont la présence dans le système scolaire thaï commence à être significative, s'ils choisissent de se faire une place dans la société thaï.

Référence bibliographique

Manivat V. & Van Beek S., *Kukrit Pramoj: His Wit and Wisdom. Writings, Speeches and Interviews*, compiled by Vilas Manivat, edited by Steve Van Beek, Editions Duang Kamol, Bangkok, 1983

Regard comparatif sur les systèmes éducatifs médicaux français et thaïlandais

Traduction par Wilai SILAPA-ACHA

Nous avons le plaisir de vous présenter un article écrit par Dr. Natapol SUPANATSETAKUL, professeur de la Faculté de Médecine de l'Université Naresuan. Dr. Natapol SUPANATSETAKUL étudie le français au Centre de Formation et d'Enseignement Bilingue (CFEB) depuis bientôt deux ans. S'intéressant en particulier à la pédagogie et à l'histoire de la médecine, il souhaite mieux s'armer en langue française pour accéder aux connaissances de la médecine en français. Bien qu'écrit d'abord en thaï puis traduit en français par Dr. Wilai Silapa-Acha, cet article témoigne de ses efforts fournis pour pouvoir comprendre une langue réputée difficile. Nous souhaitons qu'il puisse réaliser son premier article en français à l'occasion de notre prochain numéro.

À l'heure actuelle, le CFEB accueille des étudiants et enseignants en pharmacie, dentisterie, sciences physiques, architecture, musique, gestion et droit. Pour les étudiants en médecine qui auraient comme projet de poursuivre leurs études en France, nous proposons dans la première partie de cet article une présentation du système éducatif médical français. La seconde partie intéressera plutôt un public français puisqu'elle consiste en une présentation du système éducatif médical thaïlandais. La mise en parallèle de ces deux systèmes permettra par ailleurs à tout lecteur curieux de porter un regard comparatif sur la manière dont ces deux pays enseignent la médecine.

I. Le système éducatif médical français

En France, les études médicales sont ouvertes aux candidats ayant obtenu leur baccalauréat (ou un équivalent pour les étudiants étrangers). La durée des études est de 9 à 11 ans avec le cursus suivant :

1. Premier Cycle d'Études Médicales (PCEM - 2 ans)

1.1 Première Année Commune aux Études de Santé (PACES)

En première année, chaque étudiant doit choisir entre quatre branches : médecine, pharmacie, chirurgie-dentaire et sage-femme. Tous suivent des cours de sciences comme tronc commun : sciences fondamentales (chimie, biologie, embryologie, histologie), système et fonctionnement des organes humains, pharmacologie, sciences humaines et sociales (santé, société, humanité).

Pour passer en deuxième année, les étudiants doivent réussir un examen dont le nombre de reçus par an est limité (pour 2010-2011, le « numerus clausus » était de 7 400 en médecine, 3 090 en pharmacie, 1 154 en chirurgie-dentaire et 1 015 en sage-femme). Ils doivent en outre effectuer un stage infirmier d'« initiation aux soins » de quatre semaines.

1.2 Deuxième Année du Premier Cycle d'Études Médicales (PCEM 2)

En deuxième année, les étudiants suivent des cours de sémiologie clinique, de techniques de premiers secours et de traitement de l'image. À la fin de cette année, ils obtiennent le Diplôme de Formation Générale en Sciences Médicales (DFGSM).

2. Deuxième Cycle d'Études Médicales (DCEM - 4 ans)

2.1 Première année (DCEM 1)

La première année du deuxième cycle consiste en des études d'approfondissement des connaissances en sémiologie médicale, en mécanismes physiopathologiques et en techniques d'imagerie médicale.

2.2 Deuxième, troisième et quatrième années (DCEM 2, 3, et 4 - Externat)

Pendant ces trois années d'études, les étudiants suivent un certain nombre de cours (médecine interne, pédiatrie, chirurgie, gynécologie, etc.) en alternance avec le suivi de malades à l'hôpital. Ils participent également à des séminaires pédagogiques. Ils reçoivent tout au long de ces études une indemnité mensuelle de 124 à 270 euros payée par le groupe hospitalier auquel l'université est rattachée.

Un examen d'évaluation a lieu chaque année. Ils doivent également passer l'Examen de Classement National ou Épreuves Classantes Nationales (ECN).

3. Troisième cycle d'études médicales (Internat - de 3 à 5 ans)

Le troisième cycle dure de 3 à 5 ans selon la branche de spécialité choisie déterminée en partie par le classement

à l'examen ECN. Depuis 2004, l'étude de la spécialité « médecine générale » dure 3 ans, tandis que celle des autres branches de spécialités dure de 4 à 5 ans. En plus des cours, les étudiants doivent effectuer un stage de 6 mois dans différents services. Ils reçoivent un salaire de 1300 à 2000 euros par mois auquel s'ajoutent 112 euros par garde. Ils doivent pour finir soutenir une « thèse d'exercice » afin d'obtenir le Diplôme d'Études Spécialisées (DES) ainsi que le Diplôme d'État de Docteur en médecine qui leur donne le droit de pratiquer la profession de médecin.

II. Le système éducatif médical thaïlandais

En Thaïlande, les études médicales sont un choix très prisé par les élèves de terminale scientifique s'inscrivant à l'université. Chaque année, après avoir passé l'examen d'entrée appelé « admission directe », 1 200 étudiants entrent dans l'une des treize facultés de médecine du pays. Cependant, avec 20 000 candidats par an, le taux d'échec est très important (94 %) du fait d'un manque de places. Les élèves les plus chanceux suivront une formation d'une durée de 6 à 11 ans. Elle se divise en deux cycles :

1. Licence de médecine (6 ans)

La licence de médecine est ouverte aux candidats ayant obtenu l'équivalent du baccalauréat avec un nombre limité de places fixé par chaque université. Trois examens d'entrée s'offrent à eux. Le premier est appelé « système de quota ». Il est organisé par chacune des facultés de médecine de manière individuelle. On ne peut s'y inscrire que si l'on répond à certains critères (tels que le lieu d'habitation). En cas d'échec au premier examen ou si on ne répond pas aux critères requis, on peut s'inscrire au deuxième, dit « admission directe », qui a lieu quelques mois plus tard. Organisé au niveau national par le Consortium des Facultés de médecine de Thaïlande (กสพท), il est ouvert à tous. Dans certaines universités, il est également possible de passer un troisième examen du nom de « projet spécial ». Comme pour le premier, il faut répondre à certains critères tels que l'excellence des résultats au lycée.

La durée des études de licence en médecine est de 6 ans, elle se divise en :

1.1 Années précliniques (1ère année - 3ème année)

Les années précliniques comprennent des cours de sciences fondamentales (tels que système et fonctionnement des organes humains, sémiologie médicale, mécanismes physiopathologiques) et aussi d'autres cours tels que des cours de langues, d'informatique, etc.

S'ils le souhaitent, les étudiants peuvent, au terme de la troisième année, passer la première des trois épreuves de l'examen national (National License Examination 1, NLE1) qui leur donnera le droit, à la fin de la licence, d'exercer la profession de médecin. La majorité d'entre eux choisit de passer cette épreuve.

1.2 Années cliniques (4ème année- 6ème année)

De la quatrième à la sixième année, les étudiants suivent des cours théoriques (médecine interne, pédiatrie, chirurgie, gynécologie, etc.) en alternance avec un travail en hôpital et en cabinet médical sous la direction d'un professeur de médecine de la Faculté. Les étudiants en sixième année (externes) s'occupent des patients comme de vrais médecins tout en restant néanmoins sous la responsabilité d'un professeur. Pendant cette dernière année, ils assument également la fonction de garde et participent à des séminaires pédagogiques.

Au terme de la licence de médecine, les étudiants passent un examen propre à chaque faculté qui leur permet d'obtenir le diplôme de Docteur en Médecine. Pour devenir praticiens, ils doivent en outre passer les deux dernières épreuves de l'examen national : théorique (NLE2) et pratique (NLE3). Les titulaires du diplôme de Docteur en Médecine et de l'examen NLE obtiennent alors un permis de travail émis par le Conseil Médical de Thaïlande (Medical Council of Thailand) qui leur donne le droit d'exercer la profession de médecin.

2. Formation et post-formation de « médecin de famille » (de 3 à 7 ans)

Comme son nom ne l'indique pas, la formation de « médecin de famille » (en thaï : « แพทย์ประจำบ้าน ») est une formation permettant de devenir spécialiste. Elle dure 3 à 5 ans en fonction de la spécialité. Dans la plupart des cas, les étudiants souhaitant suivre cette formation doivent auparavant avoir pratiqué en tant qu'internes dans des hôpitaux ou en tant que médecins en formation renforcée pendant un à trois ans selon la spécialité choisie. Dans les domaines déficitaires en médecins tels que la médecine légale, la psychiatrie, la radiologie, la cancérologie et la pathologie, cette étape n'est pas obligatoire. À la fin de la formation, les étudiants passent un examen national permettant d'obtenir le diplôme de médecin spécialiste, à la suite de quoi le Conseil Médical de Thaïlande leur délivre leur permis de travail.

La post-formation de médecin de famille dure de 1 à 2 ans et permet de poursuivre sa spécialisation dans un sous-domaine.

Conclusion

Les systèmes éducatifs médicaux français et thaïlandais ne sont pas tellement différents l'un de l'autre si ce n'est concernant le nombre d'années d'études : en France, il est possible d'exercer la profession de médecin généraliste après un minimum de 9 années contre seulement 6 en Thaïlande.

Les étudiants thaïlandais désireux d'aller étudier la médecine en France doivent prendre en considération toutes les informations nécessaires et bien se préparer avant de se lancer dans l'aventure. Le CFEB est là pour les

y aider. Ils ne doivent pas non plus oublier que pour réussir des études de longue durée, il faut volonté et assiduité !

Références

- Thomas Fassier, Solange Talavera-Goy, *Le français des médecins : Les études médicales en France*, Presses Universitaires de Grenoble, 2008, p. 36
- « Médecine », CampusFrance.org, octobre 2011, 2 p. (Campus France se présente comme « l'agence nationale pour la promotion de l'enseignement

supérieur français à l'étranger ».)

http://ressources.campusfrance.org/catalogues_Recherche/domaines/fr/medecine_fr.pdf

- Consortium of Thai Medical Schools, « Annonce publique n° 1 relative aux modalités d'inscription à l'examen d'entrée en licence d'études médicales et d'études en chirurgie-dentaire par le système "admission directe" des facultés de médecine de Thaïlande pour l'année universitaire 2012 », 13 juillet 2011. Http://www9.si.mahidol.ac.th/pdf/Consort2555_ann01_25540713.pdf

การเปรียบเทียบระบบการศึกษาแพทยศาสตร์ในประเทศฝรั่งเศสและในประเทศไทย

Natapol SUPANATSETAKUL

ปัจจุบัน หน่วยฝึกอบรมและการสอนสองภาษาเปิดสอนภาษาฝรั่งเศสให้กับนิสิตและอาจารย์คณะเภสัชศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สถาปัตยกรรม มนุษยศาสตร์ (สาขาดนตรี) วิทยาการจัดการ และนิติศาสตร์ สำหรับนิสิตคณะแพทยศาสตร์ซึ่งอาจจะมีโครงการศึกษาต่อในประเทศฝรั่งเศสนั้น ในตอนแรกของบทความนี้ ผู้เขียนจะนำเสนอระบบการศึกษาทางการแพทย์ในประเทศฝรั่งเศส ส่วนตอนที่สองนั้น จะเป็นที่สนใจของผู้อ่านชาวฝรั่งเศสมากกว่าเนื่องจากการนำเสนอระบบการศึกษาแพทยศาสตร์ของไทย การนำเสนอระบบการศึกษาทางการแพทย์ของทั้งสองประเทศจะช่วยให้ผู้อ่านที่สนใจสามารถเปรียบเทียบว่าทั้งสองประเทศนี้มีการสอนวิชาการแพทย์อย่างไร

I. การศึกษาด้านการแพทย์ในประเทศฝรั่งเศส

1. การเรียนแพทย์ระยะที่ 1 (Premier cycle d'études médicales (PCEM 2 ans))

1.1 ปีที่ 1 รายวิชาศึกษาทั่วไปทางการแพทย์ (Première Année Commune des Études de Santé (PACES))

ในปีแรก นักศึกษาที่จะเลือกเรียนใน 4 สาขา ได้แก่ แพทยศาสตร์ (médecine), เภสัชศาสตร์ (pharmacie), ทันตแพทยศาสตร์ (chirurgie dentaire), และสาขาด้านการผดุงครรภ์ (sage-femme) จะได้เรียนวิชาต่าง ๆ ร่วมกัน ได้แก่ วิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน (des sciences fondamentales : chimie, biologie, embryologie, histologie), ระบบและหน้าที่การทำงานของร่างกาย (des aspects fonctionnels de l'organisation des appareils et systèmes), เภสัชวิทยา (la pharmacologie) และวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ (les sciences humaines et sociales : santé, société, humanité)

เมื่อเสร็จสิ้นการศึกษาในปีที่ 1 แล้ว นักศึกษาจะต้องผ่าน

การสอบ "Le Numerus Clausus" เพื่อเข้าศึกษาปีที่ 2 ซึ่งจะจำกัดจำนวนการรับในแต่ละปี (ในปี 2010-2011 สาขาแพทยศาสตร์รับ 7,400 คน, สาขาเภสัชศาสตร์รับ 3,090 คน, สาขาทันตแพทยศาสตร์รับ 1,154 คน และสาขากการผดุงครรภ์รับ 1,015 คน) และนักศึกษาจะต้องผ่านการฝึกอบรมแนะนำการดูแลรักษาพยาบาล (un stage infirmier d'initiation aux soins) เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ก่อนที่จะเข้าศึกษาในปีที่ 2 ต่อไป

1.2 ปีที่ 2 ของการเรียนแพทย์ระยะที่ 1 (Deuxième Année du Premier cycle des études médicales (PCEM 2))

เมื่อผ่านการสอบ le numerus clausus en médecine และการฝึกอบรมดังกล่าวแล้ว ในปีที่ 2 นักศึกษาจะได้เรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับอาการวิทยาทางคลินิก (la sémiologie clinique), การปฐมพยาบาล (techniques de premier secours) และการประมวลผลภาพ (traitement de l'image) ซึ่งนักศึกษาจะได้รับ Diplôme de Formation Général en Sciences Médicales (DFGSM) เมื่อเสร็จสิ้นการศึกษาในปีที่ 2

2. การเรียนแพทย์ระยะที่ 2 ใช้เวลา 4 ปี (Deuxième cycle d'études médicales (DCEM 4 ans))

2.1 ปีที่ 1 (Première année (DCEM 1))

ศึกษาหลักซึ่งต่อเนื่องจากการศึกษาใน Premier cycle และบูรณาการร่วมกับความรู้ด้านอาการวิทยาทางการแพทย์ (la sémiologie médicale), กลไกการทำงานของร่างกายทางด้านสรีรวิทยาและพยาธิวิทยา (les mécanismes physiopathologiques), เทคนิคภาพถ่ายทางการแพทย์ (les techniques d'Imagerie médicale)

2.2 ปีที่ 2, 3 และ 4 (Deuxième, troisième et quatrième année (DCEM 2, 3, et 4 - Externat))

เป็นการศึกษา 3 ปีอย่างต่อเนื่อง เพื่อการดูแลรักษาผู้ป่วย

ภายในโรงพยาบาล โดยจะหมุนเวียนศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ เช่น อายุรศาสตร์ (médecine interne), กุมารเวชศาสตร์ (pédiatrie), ศัลยศาสตร์ (chirurgie), นรีเวชวิทยา (gynécologie) เป็นต้น การปฏิบัติงานอยู่เวร on-call (des gardes) และการเข้าร่วมประชุมสัมมนาทางวิชาการ (des séminaires pédagogiques) โดยนักศึกษาจะได้รับเงินค่าใช้จ่ายประจำเดือนตลอดระยะเวลาการเรียนและปฏิบัติงานภายในโรงพยาบาล (ประมาณ 124-270 Euro ต่อเดือน) จากกลุ่มโรงพยาบาลที่มีความร่วมมือกันจัดการเรียนการสอน (le group hospitalier auquel l'université est rattachée) และนักศึกษาจะต้องผ่านการสอบประเมินผลการเรียนในแต่ละปีด้วย

ในปีการศึกษาสุดท้าย (DCEM 4) นักศึกษาจะต้องผ่านการสอบ l'Examen Classant National / Épreuves Classantes Nationales (ECN) ซึ่งเป็นการสอบเพื่อจัดลำดับของนักศึกษาในการเลือกเรียนสาขาวิชาเฉพาะทาง (spécialité) และโรงพยาบาลที่จะปฏิบัติงานใน Troisième cycle d'étude médicale ต่อไป

3. การเรียนแพทย์ระยะที่ 3 ใช้เวลา 3-5 ปี (Troisième cycle d'études médicales (Internat de 3 à 5 ans))

เป็นการศึกษา และปฏิบัติงานในโรงพยาบาลตามสาขาเฉพาะทางที่นักศึกษาได้เลือกไว้ตามผลการสอบ ECN ดังกล่าว โดยมีระยะเวลาศึกษาแตกต่างกันตั้งแต่ 3 - 5 ปี ตามแต่ละสาขาวิชา ซึ่งตั้งแต่ปี 2004 เป็นต้นมา แพทย์เวชปฏิบัติทั่วไป (la médecine générale) ในประเทศฝรั่งเศส จัดให้เป็นสาขาเฉพาะทางสาขาหนึ่งที่มีระยะเวลาเรียน 3 ปี ในขณะที่สาขาเฉพาะทางสาขาอื่นจะมีระยะเวลาเรียน 4-5 ปี

นักศึกษาจะผ่านการเรียน และปฏิบัติงานในหน่วยงานต่างๆ ภายในโรงพยาบาล หน่วยงานละ 6 เดือน (sous forme de stages de 6 mois dans différents services) โดยได้รับเงินเดือน (un salaire variant entre 1,300 et 2,000 euros brut par mois) และค่าตอบแทนอยู่เวร on-call (112 euros par garde) ซึ่งเมื่อนักศึกษาจบการเรียนและฝึกปฏิบัติงานครบถ้วนตามระยะเวลาที่กำหนด พร้อมทั้งสอบผ่านการนำเสนอวิทยานิพนธ์ (une thèse d'exercice) เรียบร้อยแล้ว นักศึกษาจะได้รับ Diplôme d'Études Spécialisée (DES) ในสาขาวิชานั้น และ Diplôme d'État de Docteur en médecine ที่จะสามารถปฏิบัติงานในฐานะแพทย์ในประเทศฝรั่งเศสได้ รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 9-11 ปี (BAC + 9-11)

II. การเรียนแพทย์ในประเทศไทย

ในประเทศไทย สาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสาขาวิชาที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงในการเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีของนักเรียนที่จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งในปัจจุบันมีโรงเรียนแพทย์ที่สามารถรับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อผ่าน

ระบบรับตรง (Direct Admissions) ของกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย เป็นจำนวนทั้งสิ้น 13 แห่ง คิดเป็นจำนวนนักศึกษาประมาณ 1,200 คนต่อปี อย่างไรก็ตาม จากการที่มีผู้สมัครประมาณ 20,000 คนต่อปี จำนวนผู้ผิดหวังจึงมีสูงมาก (คิดเป็น 94 %) จากการที่มีการรับผู้เรียนจำนวนจำกัด นักเรียนที่โชคดีที่สุดจะเรียนแพทย์โดยใช้ระยะเวลา 6-11 ปี การเรียนแพทย์แบ่งออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

1. การศึกษาในระดับปริญญาตรีแพทยศาสตรบัณฑิต

รับนักเรียนที่จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เข้าศึกษาตามจำนวนที่โรงเรียนแพทย์แต่ละแห่งเป็นผู้กำหนด ทั้งในระบบการรับตรง (admission directe) ซึ่งดำเนินการโดยกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย (กสพท.) และผ่านระบบโควตาหรือโครงการพิเศษของโรงเรียนแพทย์แต่ละแห่ง ซึ่งการศึกษาในระดับปริญญาตรีแพทยศาสตรบัณฑิต จะมีระยะเวลาศึกษา 6 ปี โดยแบ่งออกเป็น

1.1 Années précliniques (ปีที่ 1-3)

จะศึกษาในรายวิชาศึกษาทั่วไป และรายวิชาที่เป็นพื้นฐานของการศึกษาแพทยศาสตรบัณฑิต เช่น โครงสร้างของร่างกาย ระบบการทำงานของอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกาย หลักการเกิดโรคและความผิดปกติของร่างกาย และโรคตามระบบ

1.2 Année cliniques (ปีที่ 4-6)

จะศึกษาในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการดูแลรักษาผู้ป่วยทั้งทางด้านทฤษฎี และการฝึกปฏิบัติงานภายในโรงพยาบาล และการดูแลรักษาสุขภาพของประชาชนในชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาในที่สุดท้ายของหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต (แพทย์ Extern) ที่นักศึกษาจะต้องปฏิบัติงานรับผิดชอบผู้ป่วยเสมือนเป็นแพทย์ที่ประกอบวิชาชีพ แต่ยังคงอยู่ในความรับผิดชอบของอาจารย์แพทย์ภายในคณะแพทยศาสตร์

อย่างไรก็ตาม บัณฑิตแพทย์จะสามารถประกอบวิชาชีพเป็นแพทย์เวชปฏิบัติทั่วไปได้นั้น จะต้องสอบผ่านการประเมินและรับรองความรู้ความสามารถ (L'examen nationale de pratique médicale) ครบทั้ง 3 ขั้นตอน และได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมจากแพทยสภา

2. การศึกษาในระดับแพทย์ประจำบ้าน และแพทย์ประจำบ้านต่อยอด

การศึกษาในระดับแพทย์ประจำบ้านเป็นการศึกษาต่อแพทย์เฉพาะทางในสาขาวิชาต่าง ๆ ในบางสาขา เช่น สาขาวิชาที่ขาดแคลน ได้แก่ พยาธิวิทยา นิติเวชศาสตร์ จิตเวชศาสตร์ รังสีรักษาและมะเร็งวิทยานั้น สามารถเข้าศึกษาต่อได้ทันทีภายหลังจากสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีแพทยศาสตรบัณฑิต แต่ในสาขาอื่นจะต้องผ่านการปฏิบัติงานในฐานะแพทย์ใช้ทุน (แพทย์ Intern) หรือแพทย์เพิ่มพูน

ทักษะก่อน ซึ่งการศึกษาในระดับแพทย์ประจำบ้านนี้ จะมีระยะเวลาประมาณ 3-5 ปีแตกต่างกันตามแต่ละสาขาวิชา

สำหรับแพทย์ประจำบ้านต่อยอดเป็นการศึกษาต่อเพื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญในอนุสาขาย่อย ภายหลังจากสำเร็จการศึกษาในระดับแพทย์ประจำบ้านเรียบร้อยแล้ว โดยมีระยะเวลาศึกษาต่ออีกประมาณ 1-2 ปี

สรุป

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าระบบการศึกษาแพทยศาสตร์ในประเทศฝรั่งเศสและในประเทศไทยมีความแตกต่างกันทั้งในระบบการคัดเลือกนักศึกษาเพื่อเข้าศึกษาต่อ, ระยะเวลาการศึกษา, การประเมินผล และการสอบเพื่อรับเอกสารแสดงคุณวุฒิในการประกอบวิชาชีพ ดังนั้น การตัดสินใจไปศึกษาต่อในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ ณ ประเทศฝรั่งเศสนั้น จะต้องอาศัยการพิจารณาข้อมูลดังกล่าวอย่างรอบคอบประกอบกับความตั้งใจ และความทุ่มเทในการศึกษาอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานจึงจะประสบผลสำเร็จตามที่ได้วางแผนไว้

เอกสารอ้างอิง

- Thomas Fassier et Solange Talavera-Goy, « Le français des médecins : Les études médicales en France », Presses universitaire de Grenoble, page 36
- « Médecine, octobre 2011 » de CampusFrance.org http://ressources.campusfrance.org/Catalogues/Recherche/domaines/fr/medecine_fr.pdf
- ประกาศกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย ฉบับที่ 1 เรื่องหลักเกณฑ์การสมัครสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิตและหลักสูตร ทันตแพทยศาสตรบัณฑิต ปีการศึกษา 2555 ผ่านระบบรับตรง (Direct Admissions) ของกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย http://www9.si.mahidol.ac.th/pdf/consort2555_ann01_25540713.pdf

Une expérience en Thaïlande

Françoise DOUSSE

Au départ, il y a une jeune fille thaïlandaise, Kamonchanok Khruathong, connue dans un lycée de Besançon, en France, près de la frontière suisse. Venue faire ses études dans ma ville d'adoption, elle fut mon élève, douée mais discrète, comme la plupart des jeunes Asiatiques, pendant deux années. C'est par son biais que j'ai rencontré sa maman, Fong, puis son papa Sombat Khruathong. L'aventure commençait pour moi, qui ne savais pas grand-chose de l'Asie du Sud-Est !

Mon premier voyage, ma découverte de la culture thaïe furent un véritable choc intellectuel, émotionnel et linguistique. Je suis tombée amoureuse de la Thaïlande et de ses habitants, tout simplement. Si le climat très humide et « chaud », puis « très chaud » puis « très très chaud » - comme le soulignent les autochtones rencontrés - fut un choc physique et physiologique, la splendeur de la nature et l'hospitalité incroyable des Thaïlandais m'ont donné par la suite, l'énergie de rester un mois en 2008, avec pour base l'Université Naresuan et la ville de Phitsanulok, ensuite deux mois en 2010 à PSU (Université Prince de Songkla) à Phuket, où j'ai enseigné les rudiments de la langue française et préparé deux jeunes professeures en informatique de PSU aux formalités écrites compliquées de l'administration française afin de leur permettre de venir préparer un Doctorat à l'UFC (Université de Franche Comté) de Besançon.

Mon et Kwan sont aujourd'hui à Besançon pour leur

deuxième année de Doctorat, la première en Sciences et Techniques, la seconde en Sciences du Langage.

En 2008, l'école Puttachinarat Pittayakom de Phitsanulok m'a permis de donner quelques heures d'anglais et de français à des jeunes adolescents, et j'ai découvert, avec beaucoup de surprise et de bonheur, que le français était une langue très demandée dans le cadre de l'enseignement. J'ai constaté, hélas, que les institutions françaises ne prenaient pas suffisamment en compte cette demande d'apprentissage du français, loin des grandes villes où il est enseigné plus facilement Bangkok, Chiang Mai, etc.

Dans la même période, j'ai participé à quelques cours de mon ami et collègue Sombat à l'Université Naresuan. Ses étudiants ont aussi travaillé avec moi, en dehors des cours, sur la lecture et l'expression orale. Nous avons beaucoup ri et travaillé, un peu comme sur une scène de théâtre, afin d'articuler les mots et les groupes de mots à la manière française.

Bien sûr, le français, langue la plus complexe des langues d'Europe de l'Ouest, est bien difficile à appréhender, mais la musique de ma langue maternelle m'a aidée à la présenter de façon plus amusante, plus ludique, afin de la rapprocher - un tout petit peu - de la langue thaïe, dans laquelle le sens est porté par les divers sons et leur modulation, ce qui est très ardu pour les Européens et bien d'autres nationalités de la planète.